

16 aprilie – 22 aprilie

Potopul

Textul de memorat: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului.” (Matei 24:37)

„Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Geneza 6:5). Verbul „a văzut” îl duce pe cititor înapoi în timp la fiecare etapă din procesul creării lumii. Dar ceea ce Dumnezeu vede acum este *ra'*, „răutate”, în loc de *tov*, „bun”. Este ca și cum lui Dumnezeu Îi păruse rău că a creat lumea, acum că era plină de *ra'*, răutate (Geneza 6:5).

Totuși, regretul lui Dumnezeu conține și elemente de salvare. Termenul ebraic pentru expresia „i-a părut rău” (*nakham*) își găsește ecoul în numele lui Noe (*Noakh*), care înseamnă „mângâiere” (Geneza 5:29). Astfel, reacția lui Dumnezeu la nelegiuire are două fațete. Deși conține amenințarea cu dreptatea, ceea ce va însemna distrugerea unora, în același timp răspunsul Său promite mângâiere și îndurare, care are drept urmare salvarea altora.

Acest „dublu mesaj” a fost deja auzit în cazul lui Cain și al lui Abel/Set și a fost repetat prin contrastul dintre urmașii lui Set („fiii lui Dumnezeu”) și cei ai lui Cain („fetele oamenilor”). Acum îl auzim din nou, când Dumnezeu face deosebire între Noe și restul oamenilor.

Duminică, 17 aprilie – Pregătirea pentru potop

1. Ce lecții putem învăța din acest minunat fragment de istorie de la început? Geneza 6:13-7:10

La fel ca Daniel, Noe este un profet care prezice sfârșitul lumii. Termenul ebraic pentru „corabie” (*tevah*) (Geneza 6:14) este același cuvânt rar, împrumutat din limba egipteană, care a fost folosit pentru „sicrișul” în care copilașul Moise a fost ascuns și salvat, ca să-l poată elibera pe Israel din Egipt (Exodul 2:3). De asemenea, unii au văzut în structura generală a corabiei niște asemănări cu chivotul din cortul întâlnirii (Exodul 25:10). După cum corabia de la potop a asigurat supraviețuirea omenirii, tot așa și chivotul legământului, un semn al prezenței lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său (Exodul 25:22), arată spre lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu pentru poporul Său.

Fraza: „Așa a și făcut Noe: a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu” (Geneza 6:22) încheie secțiunea care descrie pregătirile. Verbul '*asah*, „a face”, care se referă la acțiunea lui Noe, corespunde cu verbul '*asah*, „a face”, din porunca lui Dumnezeu cu care a început secțiunea (Geneza 6:14) și se repetă de cinci ori (Geneza 6:14-16). Această corespondență între porunca lui Dumnezeu și răspunsul lui Noe sugerează absoluta ascultare a lui Noe de ceea ce Dumnezeu îi spusese să facă, '*asah*. Este, de asemenea, interesant că această expresie mai este utilizată și în contextul confecționării chivotului legământului (Exodul 39:32,42; 40:16).

Din nou, paralela dintre corabie și chivot confirmă funcția lor răscumpărătoare comună. Astfel, ascultarea lui Noe este descrisă ca parte din planul de salvare al lui Dumnezeu. Noe a fost salvat doar pentru că a avut acea credință prin care să facă ceea ce îi poruncise Dumnezeu (vezi Evrei 11:7). El a fost un prim exemplu de credință care se manifestă prin ascultare, singurul fel de credință care contează (Iacov 2:20).

Pe scurt, deși „a căpătat milă înaintea Domnului” (Geneza 6:8), Noe a acționat prin credință și ascultare față de porunca lui Dumnezeu tocmai ca răspuns la această milă care-i fusese deja arătată. Nu la fel ar trebui să se întâmple și cu noi?

Luni, 18 aprilie – Potopul ca eveniment

Verbul *'asah*, „a face”, care se referă la acțiunile lui Noe, este și un cuvânt-cheie în raportul despre creație din Geneza (Geneza 1:7,16,25,26,31; 2:2). Faptele lui Noe de ascultare sunt precum actele lui Dumnezeu de creare. Ceea ce putem deduce din această conexiune este că potopul nu înseamnă doar pedeapsa trimisă de Dumnezeu asupra oamenilor, ci și salvarea noastră de către El.

2. Citește Geneza 7. Ce anume din descrierea potopului ne reamintește de creație? Ce lecții putem extrage din elementele paralele ale celor două evenimente?

O citire atentă a pasajului despre potop scoate la iveală folosirea multor cuvinte și expresii comune cu pasajul despre crearea lumii: „șapte” (Geneza 7:2,3,4,10; compară cu Geneza 2:1-3); „parte bărbătească și parte femeiască” (Geneza 7:2,3,9,16; compară cu Geneza 1:27); „după soiul lor” (Geneza 7:14; compară cu Geneza 1:11,12,21,24,25); „dobitoacele”, „păsările”, „tot ce se târăște” (vezi Geneza 7:8,14,21,23; compară cu Geneza 1:24,25) și „suflare de viață” (Geneza 7:15,22; compară cu Geneza 2:7).

Într-o anumită măsură deci, istoria potopului sună ca istoria creației. Aceste ecouri ale creației ne arată că Dumnezeul care creează este același cu Dumnezeul care distruge (Deuteronomul 32:39). Dar aceste ecouri transmit și un mesaj de speranță: potopul este menit să fie o nouă creație, din apă, care duce la o nouă existență.

Mișcarea apelor arată că acest eveniment al creației înseamnă de fapt inversarea etapelor creației din Geneza 1. Spre deosebire de Geneza 1, care descrie separarea apelor de deasupra de apele de dedesubt (Geneza 1:7), potopul presupune reunificarea acestora atunci când se revărsă dincolo de limitele lor (Geneza 7:11).

Acest proces transmite un mesaj paradoxal: Dumnezeu trebuie să distrugă ce a fost înainte, ca să facă loc unei noi creații. Crearea unui pământ necesită distrugerea celui vechi. Evenimentul potopului prefigurează salvarea lumii care va avea loc în viitor, la sfârșitul timpului: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era” (Apocalipsa 21:1; compară cu Isaia 65:17).

Ce anume în noi trebuie să fie nimicite ca să fie recreate? (Vezi Romani 6:1-6.)

Marti, 19 aprilie – Sfârșitul potopului

Geneza 7:22-24 descrie efectul copleșitor și cuprinzător al apelor. În mijlocul acestui peisaj de distrugere totală și fără speranță, „Dumnezeu Și-a adus aminte” (Geneza 8:1). Această propoziție este plasată în centrul pasajului despre potop, un indiciu că această idee constituie mesajul central al istoriei potopului.

3. Cum înțelegi formularea: „Dumnezeu Și-a adus aminte de Noe”? Geneza 8:1

Verbul *zakhar*, „a-și aduce aminte”, înseamnă că Dumnezeu nu a uitat; este mai mult decât un exercițiu mintal. În contextul biblic, faptul că Dumnezeu Și-a adus aminte înseamnă împlinirea promisiunii Sale și se referă adesea la o salvare (vezi Geneza 19:29). În contextul potopului, „Dumnezeu Și-a adus aminte” înseamnă că ploaia „a fost oprită” (Geneza 8:2) și că Noe avea să poată ieși în curând din corabie (Geneza 8:16).

Deși nu i se dăduse încă nicio poruncă directă de a ieși, Noe a luat inițiativa și a trimis inițial un corb, apoi un porumbel, ca să vadă care era situația. În cele din urmă, când porumbelul nu s-a mai întors, el a înțeles că „apele secaseră pe pământ. Noe a ridicat învelitoarea corabiei; s-a uitat și iată că fața pământului se uscase” (Geneza 8:13).

Comportamentul lui Noe este bogat în lecții practice. Pe de o parte, el ne învață să ne încredem în Dumnezeu chiar dacă nu ne vorbește încă direct. Pe de altă parte, credința nu elimină valoarea gândirii și

a verificării. Credința nu exclude datoria de a gândi, de a cerceta și de a vedea dacă ce am aflat este adevărat.

Totuși, Noe iese din corabie doar când Dumnezeu îi spune, în sfârșit, să iasă (Geneza 8:15-19). Cu alte cuvinte, chiar și când știe că este în siguranță să plece, Noe încă se bizuie pe Dumnezeu și așteaptă semnalul Lui înainte să iasă din corabie. El a așteptat răbdător în corabie. „După cum a intrat în corabie la porunca lui Dumnezeu, el a așteptat îndrumări ca să iasă din ea. În sfârșit, un înger a coborât din cer, a deschis ușa aceea grea și i-a invitat pe patriarh și casa lui să iasă și să meargă pe suprafața pământului, luând cu ei toate viețuitoarele” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 105).

Citește Geneza 8:1; 19:29 și Psalmii 106:4. Ce înseamnă că „Dumnezeu Si-a adus aminte”? Ce înseamnă acest adevăr pentru noi, acum? Adu-ți aminte astăzi de niște copii rămași fără părinți: fă-le o vizită, scrie-le un mesaj de încurajare sau pregătește-le un cadou.

Miercuri, 20 aprilie – Legământul (I)

4. Ce a făcut Noe în primul rând când a ieșit din corabie și de ce? Geneza 8:20

Asemenea lui Adam și Evei, care cu siguranță I s-au închinat lui Dumnezeu în Sabat imediat după cele șase zile ale creației, Noe I-a adus închinare lui Dumnezeu imediat după potop, care este un alt eveniment al creației în sine. Există totuși o diferență între cele două acte de închinare. Spre deosebire de Adam și Eva, care I s-au închinat Domnului direct, Noe a trebuit să recurgă la o jertfă. Aceasta este prima dată când se pomenește în Biblie despre un altar. Jertfa a constat din „arderii-de-tot” (*'olah*), jertfa cea mai veche și cel mai des adusă. Aceasta a fost o jertfă de mulțumire din partea Noe (compară cu Numeri 15:1-11).

5. Cum a afectat potopul alimentația oamenilor? Care este principiul din spatele noilor restricții impuse de Dumnezeu? Geneza 9:2-4

Din cauza efectelor potopului, alimentația bazată pe plante nu a mai fost disponibilă așa cum fusese în trecut. Prin urmare, Dumnezeu le-a permis oamenilor să mănânce carne de animale. Această schimbare în alimentația oamenilor a generat o schimbare în relația dintre oameni și animale, spre deosebire de cea stabilită când au fost create. În pasajul despre creație se precizează că oamenii și animalele au avut aceeași alimentație bazată pe plante și nu au reprezentat o amenințare reciprocă. În lumea de după potop, uciderea animalelor cu scopul de a obține hrană a presupus o relație bazată pe frică și groază (Geneza 9:2). Odată ce au început să se mănânce reciproc, oamenii și animalele au dezvoltat fără îndoială o relație destul de diferită de cea de care s-au bucurat în Eden.

Totuși, îngăduința manifestată de Dumnezeu a presupus două restricții. În primul rând, nu toate animalele erau potrivite ca hrană. Prima restricție se subînțelegea din distincția dintre animalele „curate” și „necurate” (vezi Geneza 8:19,20; compară cu Geneza 1:21,24). Cea de-a doua restricție a fost clară și nouă și consta din abținerea de la consumarea sângelui, deoarece viața era în sânge (Geneza 9:4).

Informează-te despre cel mai apropiat centru adventist de sănătate și recomandă-l astăzi unei familii interesate de alimentația sănătoasă.

Joi, 21 aprilie – Legământul (II)

6. Ce însemna angajamentul lui Dumnezeu de a conserva viața? Cum împlinește binecuvântarea lui Dumnezeu acest angajament? Geneza 8:21-9:1

Angajamentul lui Dumnezeu de a conserva viața a fost un act al harului, nu un rezultat al meritelor omului. Dumnezeu a decis să mențină viața pe pământ în ciuda răutății omului (Geneza 8:21). Geneza 8:22 spune literalmente: „cât va fi pământul”, adică atâta timp cât acest pământ există, anotimpurile se vor succeda și viața va fi conservată, păstrată. Pe scurt, Dumnezeu nu a renunțat la creația Sa.

De fapt, următorul text care vorbește despre binecuvântarea lui Dumnezeu ne duce înapoi la momentul creării inițiale a lumii, cu binecuvântarea aferentă acesteia (Geneza 1:22,28; 2:3). Într-un anumit sens, Domnul îi dădea omenirii șansa să o ia de la capăt, șansa unui nou început.

7. Ce însemna curcubeul? Ce legătură există între acest „semn al legământului” (Geneza 9:13) și celălalt semn al legământului, Sabatul? Geneza 9:8-17

Expresia „a face un legământ” se repetă de trei ori (Geneza 9:9,11,17), constituind punctul culminant al împlinirii făgăduinței anterioare făcute de Dumnezeu (Geneza 6:18). Secțiunea precedentă a fost paralelă cu ziua a șasea din relatarea despre creație, pe când secțiunea aceasta este paralelă cu cea despre ziua a șaptea din relatarea creației, și anume cea despre Sabat. În cadrul acestui pasaj, repetarea de șapte ori a cuvântului „legământ” trimite cu gândul la Sabat. Asemenea Sabatului, curcubeul este semnul legământului (Geneza 9:13,14,16; compară cu Exodul 31:12-17). Asemenea Sabatului, curcubeul are o acoperire universală, se aplică întregii lumi. După cum Sabatul, ca semn al creației, este pentru oricine de oriunde, și promisiunea că nu va mai veni niciun alt potop universal este pentru oricine de oriunde.

Data următoare când vezi un curcubeu, gândește-te la toate promisiunile pe care ni le-a făcut Dumnezeu. De ce putem avea încredere în ele?

Vineri, 22 aprilie – Un gând de încheiere

Fără nicio îndoială, răutatea umană nu este un fenomen nou. Să ne uităm la asemănările dintre vremurile de atunci și cele de astăzi:

„Păcatele care au atras pedeapsa asupra lumii de dinainte de potop se comit și astăzi; temerea de Dumnezeu este alungată din inima oamenilor, iar Legea Sa este tratată cu nepăsare și dispreț. Preocuparea cu lucrurile nespirtuale, lumești, a acelei generații de oameni este egalată de cea a generației actuale. [...] Dumnezeu nu i-a condamnat pe antediluvieni pentru că mâncau și beau. [...] Păcatul lor consta în faptul că se înfruptau din aceste daruri fără să fie mulțumitori Dătătorului și se înjoseau lăsându-se în voia poftelor fără frâu. Era legal ca ei să se căsătorească. Căsătoria făcea parte din legile stabilite de Dumnezeu [...], dar aceste îndrumări au fost date uitării, și căsătoria a fost pervertită și făcută să slujească la satisfacerea patimilor. O stare de lucruri asemănătoare există și astăzi. Ceea ce în sine este drept, îngăduit, este dus la exces. [...] Înșelăciunea, mita și jaful se lăfăiesc necondamnate atât la nivel înalt, cât și la cel de jos. Presa abundă de relatări ale crimelor. [...] Tabloul pe care Inspirația ni l-a înfățișat cu privire la lumea de dinainte de potop reprezintă foarte fidel starea de lucruri către care societatea modernă se îndreaptă foarte repede. Chiar acum, în secolul prezent și în țările pretins creștine se săvârșesc zilnic fapte la fel de negre și de înfiorătoare ca acelea din pricina cărora au fost nimiciți păcătoșii lumii vechi” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, pp. 101, 102).

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Exodul 37 - Leviticul 3

1. În ce direcție erau îndreptate aripile și fața heruvimilor de pe capacul ispășirii?
2. Ce scria pe placa de aur legată de mitră cu sfoară albastră?
3. Cine a pus mărturia în chivot?
4. Ce simbolizează sarea, nelipsită de pe darurile de mâncare?

Evanghelizare, Secțiunea 18, subcapitolul „Combaterea învățăturilor greșite”

5. De ce este mai bine să nu intrăm în controverse despre teoriile spiritiste?